

Sygn. akt VII Ka 916/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Karol Radaszkiewicz,

Sędziowie: SO Leszek Wojgienica,

SO Dariusz Firkowski (spr.),

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Filipiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Janusza Płońskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2014r.

sprawy A. Ś.

oskarżonego o przestępstwa z art. 178a§4 kk w zw. z art. 64§1 kk i z art. 35 ust 2 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mrągowie VI Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Biskupcu z dnia 30 lipca 2014r., sygn. akt VI K 273/13

I zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcie z pkt. III sentencji o karze łącznej pozbawienia wolności,
- w ramach rozstrzygnięcia z pkt. I sentencji orzeczoną tam w stosunku do oskarżonego karę pozbawienia wolności łagodzi do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy,
- w ramach rozstrzygnięcia z pkt. IV sentencji eliminuje słowo „łącznej”,
- uchyla wyrok co do czynu z pkt. II aktu oskarżenia i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Mrągowie VI Zamiejscowemu Wydziałowi Karnemu z siedzibą w Biskupcu do ponownego rozpoznania,

II w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w części utrzymującej wyrok w mocy,

IV zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. S. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) zł tytułem opłaty za obronę z urzędu oskarżonego A. Ś. wykonywanej w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) zł tytułem podatku VAT od tej opłaty.

Sygn. Akt VII Ka 916/13

UZASADNIENIE

A. Ś. został oskarżony o to, że:

I w dniu 4 sierpnia 2012 roku w B. na ul. (...), kierował samochodem osobowym marki „F.” nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (2,70 promila), będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po dobytciu, co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 178a§4kk w zw. z art. 64§1kk

II w dniu 5 sierpnia 2012 roku w K., gmina B., działając ze szczególnym okrucieństwem kilkakrotnie uderzył szpadlem w głowę pa uwiązanego na łańcuchu przy budzie na ogrodzonej posesji powodując jego zabicie, czym działał na szkodę S. O.

tj. o czyn z art. 35 ust.2 ustawy o ochronie zwierząt

Sąd Rejonowy w Biskupcu wyrokiem z dnia 30 lipca 2014r, w sprawie II K 273/11

I oskarżonego A. Ś. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. I czynu, z tym ustaleniem, iż kierował samochodem marki „F.” i za to z mocy art. 178a§4 kk w zw. z art.64§1 kk skazał go wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

II oskarżonego A. Ś. czynu uznał za winnego zarzucanego mu czynu z pkt. II i za to z mocy art. 35 ust.2 ustawy o ochronie zwierząt skazał go i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

III na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk orzeczone wobec oskarżonego kary połączył i wymierzył oskarżonemu A. Ś. karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

IV na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 8 sierpnia 2012r. do dnia 31 października 2012r.

V na podstawie art. 42§2 kk orzekł wobec oskarżonego A. Ś. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat,

VI na podstawie art. 35ust.3a ustawy o ochronie zwierząt orzekł wobec oskarżonego A. Ś. środek karny w postaci zakazu posiadania zwierząt na okres lat 10,

VII na podstawie art. 50 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenia go na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w B. na okres 1 (jednego) miesiąca

VIII na podstawie art. 44§2 kk orzekł przepadek dowodu rzeczowego zapisanego pod poz. (...) księgi dowodów rzeczowych Sądu Rejonowego w B.,

Powyższy wyrok w całości zaskarżyli obrońca oskarżonego.

Obrońca A. Ś. wyrokowi zarzucił:

1/ obrazę przepisów postępowania, a konkretnie art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 170 §1 pkt 4 i 5 k.p.k., art. 201 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424§1 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na dowolnej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego, a w szczególności:

a/ art. 5§2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i wadliwe rozstrzygnięcie wszelkich zaistniałych w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego A. Ś., w tym m.in.:

- wątpliwości w zakresie kwestii braku poczytalności oskarżonego tempore criminis w rozumieniu art. 31 §1 k.k w sytuacji gdy oskarżony tempore criminis przyjmował lek o nazwie Z. (...), który nie został zatwierdzony do leczenia pacjentów ze stwierdzonym zaburzeniami psychicznymi, zaś jego nadużywanie może skutkować pobudzeniem lub agresywnymi zachowaniami oraz obniżonym poziomem (ograniczeniem) świadomości .,

- kwestii zaniedbań ze strony organów ścigania polegających na zaniechaniu zabezpieczenia dowodu rzeczowego w postaci szpadla w sposób umożliwiający przeprowadzenie badań biologicznych z DNA oraz braku ustalenia naocznego świadka, który był obecny podczas zdarzenia z punktu II;

- wątpliwości istniejących odnośnie naocznego świadka A. O., który podczas zdarzenia był pod wpływem alkoholu, posiada wyłącznie jedno sprawne oko. przez co ma ograniczoną percepcję, w przeszłości zaś był karany sądownie właśnie za zabicie psa, zatem w realiach sprawy nie sposób wykluczyć, że to świadek A. O. własnoręcznie uśmiercił psa należącego do jego ojca, skoro był do tego zdolny uprzednio,

b/ art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424§1 k.p.k. poprzez pominięcie m.in. tej części wyjaśnień oskarżonego A. Ś., z których wynika że gdy opuszczał posesję Państwa O. pies był żywy (k. 171);

c/ art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424§1 k.p.k. poprzez pominięcie m.in. tej części zeznań świadka A. O., z których wynika, że w miejscu i o czasie zdarzenia wymieniony spożywał alkohol, posiada wyłącznie jedno oko przez co ma ograniczoną percepcję, w przeszłości był zaś karany sądownie za zabicie psa;

d/ art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424§1 k.p.k. poprzez pominięcie m.in. tej części zeznań świadka S. O. z której wynika, że świadek nie słyszał żadnych odgłosów zdarzenia oraz tej w której przyznaje, że jego syn A. O. był w przeszłości karany za zabicie psa.;

e/ art. 170§ 1 pkt 5 k.p.k. poprzez jego wadliwe zastosowanie i oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadków M. C., P. Ś. i K. P. (k. 194). w sytuacji, gdy wniosek ten bynajmniej nie zmierzał do przedłużenia postępowania, bowiem świadkowie Ci mogą posiadać istotne dla rozstrzygnięcia informacje dotyczące nieustalonego naocznego świadka zdarzenia z punktu II. choć w zdarzeniu uczestniczyły jedynie trzy osoby, zaś wyłącznie relacja tego świadka w odróżnieniu od relacji oskarżonego i pokrzywdzonego, może przedstawiać obiektywny i pozbawiony emocji przebieg zdarzenia.;

f/ art. 170§ 1 pkt 4 k.p.k. poprzez jego wadliwe zastosowanie i oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu badań biologicznych DNA na okoliczność, czy oskarżony A. Ś. miał fizyczny kontakt z zabezpieczonym w sprawie dowodem rzeczowym w postaci szpadla;

2/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na wyrażeniu błędnego poglądu, iż zachowanie A. Ś. wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 178§4 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.. a także czynu z art. 35 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt podczas, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zebranego w sprawie prowadzi do wprost przeciwnych wniosków;

z ostrożności procesowej w razie nie podzielenia powyższych zarzutów, zarzucił ponadto:

3/ rażąco niewspółmierność orzeczonej kary jednostkowej i środka karnego, jako nieadekwatnych do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie

w szczególności, jeśli weźmie się pod uwagę okoliczność przyznania się do winy oskarżonego w tym zakresie.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi instancji do ponownego rozpatrzenia, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wydatne złagodzenie kary jednostkowej dotyczącej czynu z punktu I i środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z punktu II.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie podnieść należy, że apelacja jest o tyle zasadna o ile z jej treści wynika potrzeba uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w zakresie czynu z pkt. II aktu oskarżenia. W ocenie Sądu Okręgowego konieczne jest w tym przedmiocie ponowne przeprowadzenie dotychczasowych dowodów oraz uzupełnienie postępowania, a to celem pewnego i jasnego ustalenia kwestii odpowiedzialności oskarżonego za to przestępstwo.

Ponadto apelacja jest zasadna w takim zakresie w jakim postuluje złagodzenie kary pozbawienia wolności za czyn z pkt. I aktu oskarżenia.

Odnosnie części rozstrzygnięcia co do czynu z art.178§1 kk, to na wstępie stwierdzić należy, że w tym zakresie zgromadzone w sprawie dowody Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach skazującego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia winy i kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu. Z uzasadnienia skazującego wyroku wynikają powody rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację.

Jeśli zaś chodzi o zarzut apelacji (pkt.1a -k.439) wskazujący na rzekome braki opinii sądowo- psychiatrycznej, to w ocenie Sądu Okręgowego obecnie brak jest podstaw do uznania aby zachodziła konieczność wydawania przez biegłych psychiatrów kolejnej opinii. Opinia z dnia 28 kwietnia 2014 r. jest jasna i pełna. Biegli odpowiedzieli na postawione pytania i szczegółowo wskazali na przyczyny, które doprowadziły do wniosku o niewystępowaniu u A. Ś. okoliczności z art.31§1 i 2 kk- porównaj k. 406-408. W szczególności zaś jeśli chodzi o kwestię związaną z lekiem o nazwie Z., to okoliczność ta nie umknęła opiniującym – porównaj k.407, przy czym wskazali oni na to, że oskarżony zna działanie leków na swój organizm a sam A. Ś. zaprzeczył aby łączył leki z alkoholem-k.408. Tym samym biegli zarówno wykluczyli u opiniowanego przewlekły proces schizofreniczny jak również i to aby miał on zniesioną lub ograniczoną poczytalność- k.408 odw.

W zakresie czynu z art.178a§4 kk zachodziła natomiast konieczność dokonania korekty orzeczenia co do rozstrzygnięcia o karze jednostkowej za ten czyn poprzez jej złagodzenie. W ocenie Sądu Okręgowego orzeczonej kary za popełniony przez oskarżonego czyn jest rażąco surowa, jeśli uwzględni się nie tylko stopień społecznej szkodliwości czynu i winy A. Ś. ale również zasady wymiaru kary określone w przepisie art.53 k.k.

Zgodnie z art. 53 § 2 k.k. wymierzając karę, sąd między innymi uwzględnia motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. Oczywistym jest, że oskarżony jest sprawcą niepoprawnym i czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa do tego znajdując się w stanie wysokiej nietrzeźwości. Na uwadze jednakże należy mieć i to, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wskazał na okoliczności, które spowodowały, że zdecydował się na jazdę pojazdem w stanie nietrzeźwości. Oczywistym jest, że takie tłumaczenie nie może usprawiedliwić jego zachowanie, to jednakże również w świetle podniesionych okoliczności także kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy będzie wystarczająco dolegliwa i winna odzwierciedlić społeczną szkodliwość czynu i stopień zawinienia oskarżonego oraz spełnić wobec wymienionego cele wychowawcze jak również właściwie ukształtować świadomość prawną społeczeństwa. Nadto izolacja oskarżonego w takim wymiarze winna skutkować właściwą resocjalizacją i unikaniem w przyszłości przez oskarżonego naruszeń porządku prawnego.

Natomiast w pełni należało zaakceptować rozstrzygnięcie w zakresie orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Sąd Okręgowy w tym zakresie nie znalazł takich okoliczności, które nakazywałyby uznanie orzeczenia z pkt. V sentencji za rażąco surowego. Zatem w ślad za Sądem I instancji

uznać należy, że konieczne jest wyeliminowanie oskarżonego z grona kierowców przez długi czas albowiem jedynie to może zapewnić u oskarżonego odpowiednią refleksję nad dotychczasowym zachowaniem a ponadto zapewnić bezpieczeństwo innych uczestników ruchu drogowego.

Co do zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy w zakresie czynu z pkt. II aktu oskarżenia, to w szczególności celowym wydaje się rozważenie czy jednakże jest możliwe przeprowadzenie badań zabezpieczonego dowodu rzeczowego. Wprawdzie z dowodem tym miały kontakt osoby trzecie, to przede wszystkim podjąć należy czynności mające na celu ustalenie czy na przedmiotowym szpadlu znajdują się ślady biologiczne pochodzące od oskarżonego. A. Ś. zaprzeczał aby używał tego narzędzia i bezsporne jest to, że po jego zabezpieczeniu nie miał z nim styczności. Tym samym to, że na dowodzie mogą znajdować się ślady osób tych osób trzecich sam przez się nie może dyskwalifikować wniosku obrońcy w tym zakresie. Ponadto ewentualna opinia winna również wskazywać na to czy takie ślady mogły na nim się znajdować i jeśli tak co może być przyczyną ich występowania i ewentualnego zaniknięcia.

Konieczne jest także ponowne przesłuchanie M. C. i ewentualnie K. P. na okoliczność ustalenia tożsamości mężczyzny, który miał przebywać z oskarżonym na podwórku S. O.. Zwłaszcza celowe jest przesłuchanie na wskazaną okoliczność M. C. albowiem analiza jego zeznań jak na k.394 wskazuje, że wymieniony nie ustosunkował się w żaden sposób do tej kwestii, a przecież jego przesłuchanie miało służyć ustaleniu tożsamości osoby, która towarzyszyła A. Ś..

Wreszcie wobec treści zeznań A. O. z rozprawy (k.394) rozważenia wymaga przesłuchanie tego świadka w obecności psychologa.

Mając powyższe na uwadze I zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że:

- uchylono rozstrzygnięcie z pkt. III sentencji o karze łącznej pozbawienia wolności,
- w ramach rozstrzygnięcia z pkt. I sentencji orzeczoną tam w stosunku do oskarżonego karę pozbawienia wolności złagodzone do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy,
- w ramach rozstrzygnięcia z pkt. IV sentencji wyeliminowano słowo „łącznej”,
- uchylono wyrok co do czynu z pkt. II aktu oskarżenia i w tym zakresie sprawę przekazano Sądowi Rejonowemu w Mrągowie VI Zamiejscowemu Wydziałowi Karnemu z siedzibą w Biskupcu do ponownego rozpoznania i w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy -

art.437§2 kpk, art.438pkt.1-4 kpk.

Przy ponownym rozpoznaniu w odpowiedni sposób należy się odnieść do wskazanych okoliczności albowiem winno to pozwolić na prawidłowe określenie kwestii odpowiedzialności oskarżonego za zarzucany mu w pkt. II czyn z ustawy o ochronie zwierząt, przy czym analizy wymaga także kwestia czy przy ewentualnym uznaniu A. Ś. za winnego jego zachowanie cechowało szczególne okrucieństwo.

Na podstawie art.624§1 kpk zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w części utrzymującej wyrok w mocy,

O opłacie dla obrońcy z urzędu oskarżonego orzeczono na podstawie art.29 ustawy prawo o adwokaturze i stosownego rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy.